

83. O drevesu življenja in drevesu spoznanja

1 Jaz sem odgovoril: »Prvič, resnica tudi brez znamenj zmeraj ostaja resnica, kdor po njej živi in ravna, bo že sam v sebi najbolj živo spoznal, da je Moj nauk Božja, in ne človeška beseda.

2 In drugič: tisti, ki bodo Moj nauk o Božjem kraljestvu v človeku prenašali na druge in ne bodo zgolj učitelji, temveč tudi uresničevala Moje volje, ki je jasno izražena v Mojem nauku, bodo v Mojem imenu zmožni delati celo večje čudeže, kot jih delam Jaz.

3 Toda tisti, ki bodo zgolj učitelji, in ne tudi sami uresničevalci Mojega nauka, ne bodo zmožni delati znamenj; kajti moč delati čudeže ne izhaja iz razuma, temveč iz žive vere in trdne dejavne volje. Razum možganov je namreč človekova mrtva posvetna luč, ki nikoli ne more prodreti v najgloblja življenjska območja duha in v njegovo moč; toda živa vera v srcu je prava življenjska luč duše, in ta prebudi v duši duha in povzroča, da ta prežame vsega človeka. Ko pa človeka prežame duh, ga hkrati prežame tudi vsemogočna moč duha; in kar tedaj živi duh kot *eno* bitje z dušo hoče, se tudi zgodi, in z voljo je dejanje že opravljeno.

4 Zato je v *Pismu* tudi zapisano: *'Bog je v vrt življenja postavil dve drevesi: drevo življenja in drevo spoznanja, ter rekel človeku: 'Če boš jedel samo sadeže z drevesa življenja, boš tudi živel; če pa boš jedel sadeže tudi z drevesa spoznanja, preden jih bom blagoslovil zate, bo nadte prišla smrt in umrl boš!'*

5 Človek, ki je imel svobodno voljo, pa se je dal zvabiti kači svojega poželenja in je jedel tudi z drevesa spoznanja, še preden ga je blagoslovila dozorela vera v njegovem srcu. To pomeni, da je začel iskati in doumevati Božjega duha in s tem duha življenja, z razumom možganov, posledica pa je bila, da se je tako samo čedalje bolj oddaljeval od Boga, namesto da bi se Mu čedalje bolj približeval. In to je že bila smrt, to pomeni - smrt duhovnega človeka; tako je postal človek nemočen, izgubil je oblast nad vsemi stvarmi v naravi in si je bil prisiljen ob medlem siju razuma svojih možganov in v potu svojega obraza priskrbeti svoj kruh fizično in še bolj duhovno.

6 In glej, tako so se ljudje vse do tega časa tako zelo oddaljili od Boga in s tem tudi od pravega notranjega življenja, da skoraj ne verjamejo več v nikakršnega boga in tako tudi ne v nadaljevanje življenja duše po odpadu telesa. In tisti, ki še mehanično verujejo v enega Boga ali v najbolj slepem praznoverju v številne bogove, podobno kakor pogani, si Boga ali bogove predstavljajo tako neskončno daleč od sebe, da se jim nazadnje zdi nemogoče, da bi se lahko človek približal temu Bogu, ki je zanj tako neskončno oddaljen.

7 In da je zdaj Bog sam telesno prišel k ljudem v vsej polnosti Svoje večne moči in oblasti, z vso Svojo ljubeznijo in modrostjo, tega ne prepoznajo, in to imajo v svoji veliki slepoti in neumnosti celo za nemogoče, ko pa vendarle Bog zmore vse. Zato imajo samega Boga, ker se jim zdaj razodeva iz fizičnih ust, in ne z bliskanjem in grmenjem, za bogokletneža in hudobnega hujskača ljudi proti Bogu in proti kraljem

sveta, ki se imajo za bogove in se kot takšni pustijo častiti ljudem.

8 In glej, tako je zato, ker so vsi ljudje raje uživali mrtvi sad z drevesa spoznanja kakor tistega z drevesa življenja, ki je živ sad in daje življenje.«

84. »Adam, kje si?« - pomembno vprašanje

1 (Gospod): »Potem, ko je Adam že zaužil prepovedani sad, ga je Bog vprašal: 'Adam (ali človek), kje si?' In to vprašanje je zastavljeno še danes in bo ostalo zastavljeno do konca tega sveta, dokler bo še živel kakšen človek, ki bo raje jedel z drevesa spoznanja kakor z drevesa življenja.

2 Kajti človek, ki je z drevesa spoznanja, še prehitro izgubi Boga, sebe in svoje notranje življenje, in ne ve več, kdo je, zakaj je tukaj, in kaj naj bi nastalo iz njega. Njegova duša se napolni s strahom in grozo in v razumu možganov svojega telesa išče pomirjajoči in tolažilni odgovor na svoje vprašanje: 'Človek, kje si?' Toda neprenehoma se poraja isti odgovor brez tolažbe: 'Obsojen si, sodba pa je prava smrt duše! V potu svojega obraza si priskrbi kruh!'

3 Kaj naj bi duša našla v možganih? Nič, le ponotranjene podobe tega sveta, ki so od tega, kar je duhovno in življenjsko, še veliko bolj oddaljene kakor duša sama. Če duša ne spozna duha življenja, ki je iz Boga in zmeraj tesno povezan z njo, kako ga bo potem spoznala z možgani svoje telesne glave še pogosto neskončno bolj oddaljenega v podobah sveta?

4 Iz te popolne obrnjenosti se nujno samo po sebi porodi še večja obrnjenost, v kateri si duša predstavlja Božje bitje čedalje bolj oddaljeno in čedalje manj dosegljivo, in sicer vse dotlej, dokler Ga povsem ne izgubi in potem preide v epikurejstvo ali cinizem (Epikurejstvo - hlepenje po užitkih; cinizem - brezobzirna zajedljivost).

5 V tem stanju, v katerem je zdaj večina svečnikov vseh vrst in združb ter večina farizejev, starešin in pismoukov, knezov in kraljev s svojimi številnimi privrženci vred, duša ne spozna nobene resnice več. Laž ji pomeni toliko ali še več kakor najčistejša resnica, če si lahko z njo pridobi le neko zemeljsko korist; če jo pri tem ovira kakršna koli resnica, ji postane sovražna in se je ogiba ali pa jo preganja z ognjem in mečem.

6 V takšnem stanju za dušo tudi ni nobenega greha več, in človek, ki mu je dana neka posvetna moč, potem počenja, kar se mu zljubi in kar ugaja njegovim čutom; in potem gorje pravičnemu, ki živi v življenjski resnici in se odpravi k takemu mogočnejšu ter mu reče: "Zakaj sovražiš resnico, in zakaj si najbolj krivičen ljudem, ki na tej zemlji niso nič manj kot ti, zaslepljeni norec?"

7 Razglejte se po svetu - ali se morda ne dogaja tako! In kaj je krivo za to? Povem vam: nič drugega kot nenehno uživanje sadov z drevesa spoznanja!

8 Zdaj sem sam telesno prišel k ljudem, ki so se preveč oddaljili od resničnega cilja življenja, in jih znova sprašujem: 'Adam, kje si?', in nihče Mi ne zna odgovoriti, kje je in kdo je - in zdaj jim znova kažem drevo življenja in jih spodbujam, naj jedo njegove sadove, da se nasitijo z njimi.

9 Resnično, povem vam: Kdor bo jedel z drevesa življenja, ta bo tudi pridobil resnično življenje duha iz Mene, in potem ne bo več lačen in ga ne bo več mikalo, da bi jedel z drevesa smrti! Kajti kdor zaživi življenje duha iz Mene, pridobi že vso njegovo modrost; in šele ta blagoslovi drevo spoznanja, in duša v trenutku spozna več, kakor bi z vsem svojim zunanjim in praznim razumskim iskanjem v tisoč letih.

10 Ko pa boste dosegli resnično življenje, boste v Mojem imenu sposobni delati tudi znamenja in boste tudi vsakomur lahko pričevali o resničnosti Mojega nauka, če bo to nujno. Ali si me, pismouki prijatelj, zdaj dobro razumel?«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
knjiga 9